

Анастасія Уманська,
студентка магістратури
факультету права, гуманітарних і соціальних наук
Кременчуцького національного університету
імені Михайла Остроградського
ORCID ID: 0000-0002-6166-5802

<https://doi.org/10.32782/2306-9082/2020-40-7>

УДК 342.9+378.1(477)

Інтернаціоналізація державного управління у сфері вищої освіти

Постановка проблеми. Вдосконалення та поліпшення якості вищої освіти є важливим завданням і принципом Болонської декларації та всіх розвинених країн світу в умовах сучасності. В Україні ж ми спостерігаємо дещо зворотну реакцію, що виявляється у процесах деградації певних закладів вищої освіти, порушенні вимог академічної доброчесності, забезпеченні неякісних освітніх послуг і відсутності взаємозв'язку й довіри між зацікавленими сторонами (стейкхолдерами). Відповідно до ст. 17 Закону України «Про вищу освіту» [1] та Постанови Кабінету міністрів України № 244 від 15 квітня 2015 р. «Про утворення Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти» [2] цей колегіальний орган має бути незалежним і постійно чинним, і на який покладено завдання вносити зміни в систему забезпечення та якості вищої освіти в Україні.

Формулювання цілей статті (постановка завдання). Розкриваючи тему статті, ми мали на меті всебічно розглянути інтернаціоналізацію державного управління у сфері вищої

освіти, визначити її переваги та хибі, а також визначитись із завданнями створеного інституту державно-громадського управління.

Якщо звернутися до положень, що викладені у стратегії Національного агентства до 2022 року, то можна виділити той факт, що основною метою цього органу є «сприяння інтеграції системи вищої освіти України у світовий освітній і науковий простір». Із зазначеного випливає, що одним із пріоритетних напрямів розвитку освіти в Україні є процес інтернаціоналізації у сфері вищої освіти.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питанню, що стосується інтернаціоналізації у сфері вищої освіти в Україні, присвячено роботи таких науковців, як М.А. Дебич [3], С.О. Шевченко [4], Ю.О. Семенець [5], А.В. Вербицька [6], О.В. Чабала [7], С.А. Мороз [8], О.В. Осадча [9], Л.В. Шерстюк [10], О.В. Нітенко [11] та багато інших. Думки та позиції цих людей збігаються в контексті реалізації конкурентоспроможності вищої освіти за умов впровадження відповідних механізмів публічного управління

інтернаціоналізацією вищої освіти для селекції фахівців на ринку праці, здатних співіснувати та продуктивно працювати в умовах глобалізації.

Виклад основного матеріалу. Для того щоб з'ясувати, яка роль державного управління у процесі інтернаціоналізації вищої освіти, звернімося до положень деяких нормативно-правових актів для тлумачення дефініції поняття «інтернаціоналізація». Наприклад, «Національний освітній глосарій: вища освіта» містить таке пояснення: «У вищій освіті це процес інтеграції освітньої, дослідницької та адміністративної діяльності вищого навчального закладу / закладу вищої освіти чи наукової установи з міжнародним складником:

- 1) індивідуальна мобільність (студентів, науковців, викладачів, адміністративного персоналу);
- 2) створення спільних міжнародних освітніх і дослідницьких програм;
- 3) формування міжнародних освітніх стандартів із метою забезпечення якості;
- 4) інституційне партнерство, створення освітніх і дослідницьких консорціумів, об'єднань» [12].

А от у «Стратегії реформування вищої освіти в Україні до 2020 року» через мету і ціль реформи викладено основний зміст і сутність досліджуваної категорії:

- 1) формування зрозумілої та відкритої для міжнародної спільноти системи вищої освіти України через її інтеграцію в Європейський простір вищої освіти та Європейський дослідницький простір;
- 2) забезпечення конкурентоздатності закладів вищої освіти через підтримку міжнародної співпраці у вищій освіті, участі закладів вищої освіти в міжнародних освітніх і дослідницьких програмах, програмах академічної мобільності, міжнародних рейтингах;
- 3) посилення потенціалу закладів вищої освіти через впровадження

результатів міжнародних освітніх і дослідницьких проєктів в Україні на національному та інституційному рівнях.

Враховуючи наведені положення, є можливість сформулювати власну інтерпретацію. Для нас інтернаціоналізацією вищої освіти є процедура втілення систематичної інтеграції міжнародного складника в освітній напрям країни. Варто зауважити, що це також можливість держави конкурувати в новій глобальній економіці [3].

Центральним органом виконавчої влади є Міністерство освіти та науки України, який підпорядковується та залежить від Кабінету Міністрів України. Зі свого боку підрозділом зазначеного Міністерства є Управління міжнародного співробітництва та європейської інтеграції. До функцій цього управління належать:

- 1) контроль і координація взаємодії Міністерства освіти та науки України з ЄС, іноземними та міжнародними організаціями;
- 2) розроблення та виконання двосторонніх договорів з іноземними державами у сфері освіти та науки;
- 3) підтримання та модернізація політики, що стосується іноземних студентів;
- 4) співпраця з міжнародними організаціями;
- 5) забезпечення навчання закордонних українців в Україні;
- 6) співпраця щодо участі українських студентів, викладачів і педагогів у програмах академічної мобільності [3].

Ще одним вагомим внеском Міністерства освіти та науки України було створення Українського державного центру міжнародної освіти у 2003 р. для того, щоб розповсюдити пропозиції та заохотити громадян інших країн навчатися в Україні. Стосовно цього був зроблений великий обсяг роботи, що дав такі результати:

- 1) створення інформаційних матеріалів щодо освітніх пропозицій

українських закладів для іноземних абітурієнтів [13];

2) забезпечення ефективної популяризації переваг української освіти на міжнародному рівні [3];

3) організація та участь у численних інформаційно-реklamних заходах з освітньої тематики, що проводилися у різних країнах СНД, Африки, Азії та Близького Сходу [3].

На підставі викладеного можна стверджувати, що українська освіта має авторитет на міжнародному ринку

праці, спостерігається активний рух до європейської інтеграції та спроби відповідати сучасним європейським стандартам. Український державний центр міжнародної освіти нині активно веде співробітництво із закладами вищої освіти, органами державної влади України за кордоном і посольствами інших держав України.

Ми вважаємо за доцільне продемонструвати за допомогою рис. 1, з яких країн найбільше їдуть іноземні студенти для того, щоб навчатися в Україні.

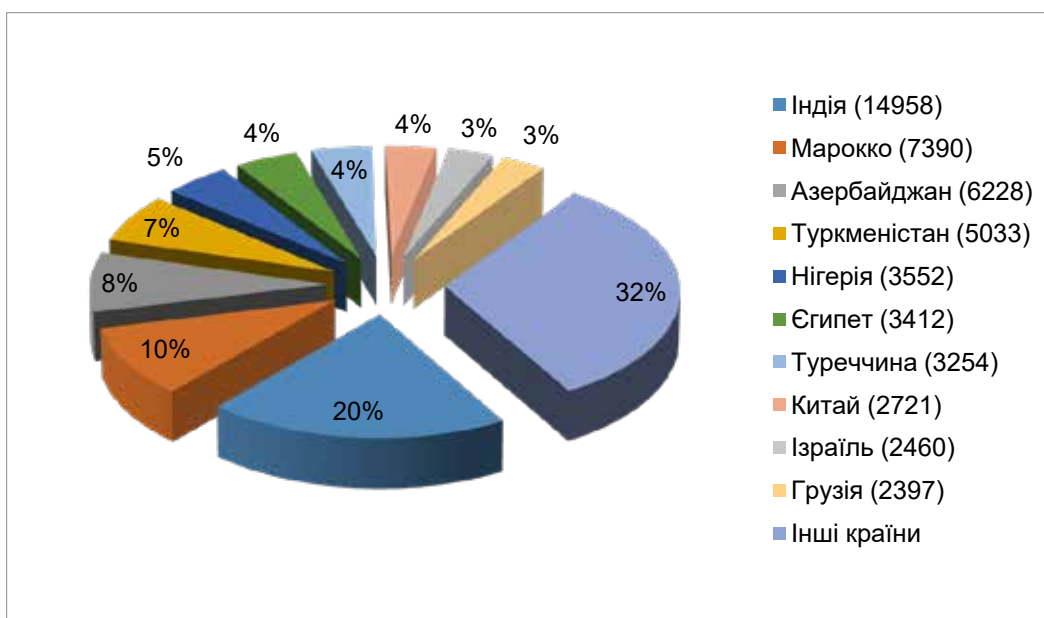

Рис. 1. Топ-10 країн-постачальників іноземних студентів в Україні

Джерело: розроблено та систематизовано автором на підставі даних національного агентства із забезпечення якості вищої освіти [14]

Зі свого боку щороку збільшується кількість студентів-українців, які шукають для себе можливості виїзду за кордон для того, щоб навчатися та отримати диплом європейського зразка, який у майбутньому може допомогти під час працевлаштування на бажану роботу; отримати новий досвід і розвивати практичні навички; залишитися жити та будувати майбутнє. Якість освіти за кордоном

значно відрізняється від української системи освіти і тому є більш привабливою й цікавішою для наших студентів і випускників вищих навчальних закладів.

Зважаючи на той факт, що заклади вищої освіти беруть активну участь у різних освітніх міжнародних проектах, усе одно процес інтернаціоналізації вищої освіти на Україні не має належної підтримки з боку держави, оскільки

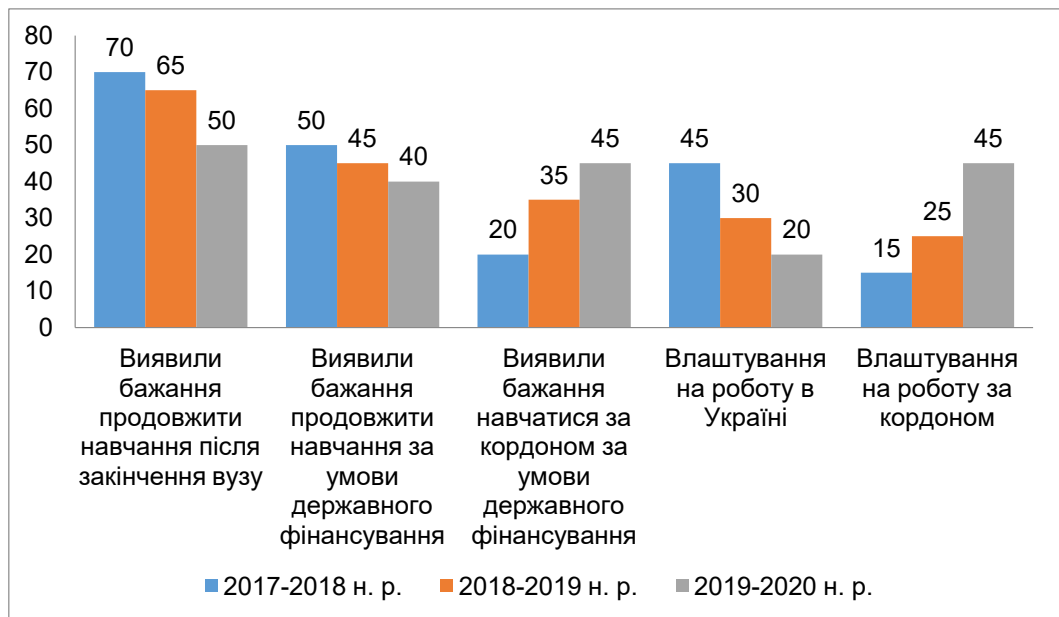

Рис. 2. Динаміка намірів випускників ЗВО щодо можливостей подальшого навчання та працевлаштування протягом 2017–2020 рр. [14]

політика нашої країни спрямована на досягнення й реалізацію інших цілей. Це і є основною причиною неналежного забезпечення якості та стандартизації вищої освіти відповідно до міжнародних вимог. Отже, проблема інтернаціоналізації вищої освіти залишається нерозв'язаною, а механізм впровадження та реалізації інновацій у сфері вищої освіти не застосовується в повному обсязі.

На нашу думку, доречно виділити основні чинники та хиби, які заважають процесу ефективної організації освітньої та науково-дослідницької діяльності в міжнародному вимірі. Одним із таких проблематичних складників є недостатня підготовка та володіння іноземними мовами. Для підтвердження цього факту візьмімо до уваги результати дослідження, що були проведені науковцями Інституту вищої освіти: зокрема, 27,2 % докторів наук і 44,3 % кандидатів наук вважають недостатню підготовленість у сфері іноземних мов одним із чинників, що

перешкоджають ефективній організації науково-дослідницької діяльності в закладах вищої освіти [15]. В опитуванні взяли участь 291 особа (із них докторів наук – 29 осіб (9,8 %), кандидатів наук – 179 осіб (61,6 %) і викладачів без наукового ступеня – 83 особи (28,6 %) [15].

Іншими хибами є:

- 1) недостатність або відсутність фінансування;
- 2) невизнання дипломів і ступенів;
- 3) невідповідність освітніх програм і незабезпеченість на належному рівні організації навчання;
- 4) проблеми у правовому полі;
- 5) низький ступінь залучення наукових і науково-педагогічних працівників у міжнародне співробітництво;
- 6) дуже мала кількість власників закордонних наукових ступенів;
- 7) заклади вищої освіти мають досить низький індивідуальний статус у провідних міжнародних рейтингах;
- 8) неефективність заходів протидії корупції, яка заповнила не тільки

освітню систему України, а й усі сфери державного регулювання й управління.

Отже, бачимо, що вплив політико-стратегічних, фінансових, організаційних, нормативно-правових, інформаційних і соціальних факторів відіграє дуже важливу роль у розвитку

як національної, так і транснаціональної вищої освіти [15].

Дедалі більше заглиблюючись у тему інтернаціоналізації вищої освіти в Україні, спробуймо надати узагальнювальну характеристику об'єкта дослідження у вигляді таблиці 1.

Таблиця 1

Характеристика об'єкта дослідження

Переваги та можливості	Проблеми та загрози
Європейська державна освітня політика	Відсутність університетів світового класу через невідповідність якісним параметрам світових рейтингів
Відповідне освітнє законодавство щодо забезпечення інтернаціоналізації вищої освіти	Недосконале фінансове законодавство, зокрема, щодо фінансової автономії університетів
Наявність державних структур з академічної мобільності та міжнародної освіти	Несформованість культури якості та академічна недоброчесність
Ініціативний персонал університетів із досвідом реалізації міжнародних проєктів	Незадовільна якість вищої освіти
Розвиток потенціалу вищої освіти, науки, університетів, людей через участь в освітніх і дослідницьких програмах ЄС (Еразмус+, Горизонт 2020)	Низький рівень англомовної компетентності студентів, викладачів і дослідників
Створення привабливих для іноземних і міжнародних студентів вітчизняних освітніх програм і міжнародних спільних програм	Обмеженість англомовної інформації щодо вищої освіти в інтернет-просторі
«Кругообіг інтелекту»	Невиконання зобов'язань в міжнародних проєктах, особливо як грантхолдер, університетами через законодавчі фінансові обмеження щодо використання міжнародних грантів
	Невизнання українських дипломів про вищу освіту
	Невизначеність вітчизняної вищої освіти та університетів у світовому просторі
	«Відплив інтелекту»

Джерело: розроблено автором

Отже, інтернаціоналізація вийшла за межі освітнього простору та міжкультурного обміну, ставши категорією міжгалузєвою, що охоплює та зумовлює економічні, геополітичні, правові, гуманітарні та інші аспекти, які безпосередньо впливають на національну, регіональну та міжнародну політику і стратегію. Тому формування

збалансованої національної державної політики інтернаціоналізації вищої освіти й створення на цій основі ефективної стратегії державного управління інтернаціоналізацією освіти нині є чи не найбільш актуальним завданням для України.

Де кілька слів хотілося б сказати щодо різновиду державного

управління, а саме – державно-громадського управління у сфері забезпечення освіти. Насамперед це взаємозалежна функціональна робота органів державної влади та місцевого самоврядування із громадськими організаціями та об'єднаннями для ухвалення відповідних рішень і задоволення суспільних інтересів у галузі освіти.

Розкриваючи зміст державно-громадського управління освітою, не можна не погодитися з позицією Л.А. Гаєвської. На її думку, до переваг державного управління варто віднести наявність ідеологічної і ресурсної бази та практики адміністративного управління для ефективного функціонування освіти та сфери вищої освіти [13]. А от авторитаризм управлінської позиції, бюрократизм в ухваленні й виконанні рішень, тиск на інститути громадянського суспільства для зменшення їхнього впливу, неприйняття позиції меншості є основними недоліками цієї форми управління.

Що стосується громадського управління, то Л.А. Гаєвська зазначає, що до категорії переваг належать незалежність дій органів самоврядування у спільному управлінні, відкритість публічних обговорень та ухвалення рішень, участь у частковому управлінні та діяльності закладів освіти та врахування думки меншості [13]. Дивлячись з іншого боку, можна виявити достатню кількість мінусів, таких як: нестача ресурсів та неспроможність фінансування запланованих проєктів і некомпетентність учасників організації.

З'ясувавши необхідні положення державно-громадського управління у сфері освіти та вищої освіти, переходимо до основного питання: для якої мети був створений інститут державно-громадського управління? Відповідь криється в такому. Основними завданнями цього інституту є [13]:

1) забезпечення співпраці структур державного управління з органами громадського самоврядування;

2) встановлення системи стримувань і противаг між державним регулюванням і процесами самоорганізації;

3) реалізація законодавчо визначених прав педагогів / викладачів, учнів / студентів на участь в управлінні навчальним закладом;

4) задоволення потреб та інтересів учасників освітнього процесу;

5) розв'язання суперечностей і конфліктів [13].

Варто зазначити, що чітко визначення поняття «державно-громадського управління» законодавчо не закріплене. Незважаючи на це, національні нормативно-правові акти переважно передбачили шляхи, принципи та моделі розбудови державно-громадського управління в освітній сфері, де основою мають стати пріоритет прав і свобод людини і громадянина, верховенство права, взаємна повага та партнерство, репрезентативність органів громадського самоврядування, громадських об'єднань та інших інститутів громадянського суспільства і правоможність їхніх представників, обов'язковість розгляду пропозицій сторін, пріоритет узгоджувальних процедур, прозорість, відкритість і гласність, обов'язковість дотримання досягнутих домовленостей, взаємна відповідальність сторін тощо. Утім, ефективною ця модель стане тоді, коли вона буде враховувати регіональні особливості, тенденції до автономії навчальних закладів, конкурентоспроможність їхніх освітніх послуг і базуватиметься на принципах демократичного врядування.

Повертаючись до теми інтернаціоналізації у сфері вищої освіти, на нашу думку, можна сформулювати висновок, відповідно до змісту Стратегії розвитку вищої освіти в Україні на 2021–2031 рр. Цей документ було розроблено на виконання Указу Президента України «Про вдосконалення вищої освіти в Україні» від 3 липня 2020 р. № 210/2020.

У розділі 7 підпункті 7.2. викладено основні завдання, які потрібно виконати в подальші роки [16]:

1) Узгодження освітніх програм вітчизняних та іноземних закладів вищої освіти.

2) Реалізація спільних освітніх програм подвійних дипломів.

3) Інтегрування викладачів у міжнародну діяльність: участь у міжнародних проєктах, конференціях, співпраця з фаховими спільнотами, стажування та викладання в іноземних закладах освіти тощо.

4) Розширення практики участі іноземних викладачів у освітньому процесі українських закладів вищої освіти, опанування новітніх інтерактивних, індивідуалізованих, командних і проєктних освітніх технологій спільного вироблення нових знань.

5) Розширення діапазону співпраці із закордонними партнерами для створення міжнародних дослідницьких груп, укладення двосторонніх і багатосторонніх договорів із закордонними науковими інституціями та закладами вищої освіти.

6) Стимулювання участі ЗВО у міжнародних грантових програмах, зокрема, за програмами

Європейського Союзу: «Горизонт Європа», «ERASMUS+», «EURASIA» та ін.

7) Розширення представництва академічних стартап-клубів, бізнес-інкубаторів, центрів університетів у партнерських програмах стейкхолдерів на міжнародних краудфандингових платформах.

8) Розвиток мереж науково-дослідних лабораторій і центрів у партнерстві з бізнесом та комерціалізація інтелектуальної власності.

9) Заохочення закладів вищої освіти до проведення міжнародних освітніх, наукових і культурних заходів [16].

Висновки з дослідження і перспективи подальших розвідок у цьому напрямі. Отже, участь України у світовому освітньому просторі потребує виваженого підходу з урахуванням як можливих перспектив у плані конкурентоспроможності українських закладів вищої освіти на ринку освітніх послуг, так і можливих наслідків, пов'язаних із втратою найбільш талановитої молоді та викладацького складу, а також збіднінням інтелектуального потенціалу національних навчальних закладів.

Список використаних джерел

1. Про вищу освіту : Закон України від 1 липня 2014 р. № 1556-VII.
2. Про утворення Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти : Постанова КМУ від 15 квітня 2015 р. № 244.
3. Дебич М.А. Теоретичні засади інтернаціоналізації вищої освіти: Міжнародний досвід : монографія. Київ, 2019. 408 с.
4. Шевченко С.О. Публічне управління інтернаціоналізацією вищої освіти і України: від глобального до національного вимірів. *Механізм публічного управління*. URL: <http://customs-admin.umsf.in.ua/archive/2020/2/32.pdf>.
5. Семенець Ю.О. Інтернаціоналізація вищої освіти: у пошуку перспектив вдосконалення стратегії провідних українських ВНЗ. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Міжнародні економічні відносини та світове господарство*. Ужгород, 2017. Вип. 14. Ч. 2. С. 108–113.
6. Вербицька А.В. Удосконалення державної політики у сфері вищої освіти України в контексті інтеграції до європейського освітньо-наукового простору : дис. ... канд. наук із державного управління : 25.00.02. Чернівці, 2017. 234 с.
7. Чабала О.В. Інтернаціоналізація та глобалізація як ключові чинники міжнародного співробітництва в сфері вищої освіти. *Проблеми та перспективи формування національної гуманітарно-технічної еліти. Матеріали міжнар. наук.-практ. конф. «Ідеї*

академіка Івана Зязюна у працях його учнів і соратників. Харків : НТУ «ХПІ», 2015. С. 112–126.

8. Мороз С.А. Інтернаціоналізація вищої освіти як складова інтеграційних процесів системи вищої освіти та фактор впливу на її якість. *Взаємозв'язок політики і управління: теоретичний і прикладний аспект. Матеріали круглого столу* / за заг. ред. С.О. Шевченка. Дніпро : ДРІДУ НАДУ, 2017. С. 118-120.

9. Осадча О.В. Формування міжкультурної компетенції студентів у контексті інтернаціоналізації вищої освіти. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Філологія*. 2016. № 25. Т. 1. С. 195–197.

10. Шерстюк Л.В. Сутність та основні структурні компоненти міжкультурної компетенції студентів у контексті інтернаціоналізації вищої освіти. *Наукові праці. Педагогіка*. 2017. Вип. 291. Т. 303. С. 96–100.

11. Nitenko O.V. Інтернаціоналізація вищої освіти як фактор розвитку університету. *Освітологічний дискурс. Наукове електронне фахове видання*. 2015. Вип. 2 (10). С. 205–216.

12. Національний освітній глосарій: вища освіта. / за ред. В.Г. Кременя. 2-ге вид., перер. і доп. Київ : ТОВ «Видавничий дім «Плеяди»», 2014. 100 с.

13. Костенко В.В., Лапшин С.А., Пилипенко Т.І. Державне громадське управління освітою в Україні. *Державне управління: удосконалення та розвиток*. URL: http://www.dy.nauka.com.ua/pdf/1_2020/4.pdf.

14. Річний звіт Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти за 2019 рік / за заг. ред. проф. Сергія Квіта. Київ : Національне агентство із забезпечення якості вищої освіти, 2020. 244 с.

15. Шевченко С.О. Публічне управління інтернаціоналізацією вищої освіти і України: від глобального до національного вимірів. *Механізм публічного управління*. URL: <http://customs-admin.umsf.in.ua/archive/2020/2/32.pdf>.

16. МОН. Стратегія розвитку вищої освіти в Україні на 2020–2021 роки. URL: <http://mon.gov.ua/storage/app/media/rizne/2020/09/25/rozvitku-vishchoi-osviti-v-ukraini-02-10-2020.pdf>.

Уманська А. О. Інтернаціоналізація державного управління у сфері вищої освіти

Стаття присвячена проблемі інтернаціоналізації державного управління у сфері вищої освіти. Автором зроблено спробу визначити її переваги та хиби, а також визначитись із завданнями створеного інституту державно-громадського управління.

Пропонується визначення інтернаціоналізації вищої освіти як процедури втілення систематичної інтеграції міжнародного складника в освітній напрям країни та можливість держави конкурувати в новій глобальній економіці. Акцентується увага на тому, що українська освіта має авторитет на міжнародному ринку праці, спостерігається активний рух до європейської інтеграції та спроби відповідати сучасним європейським стандартам. Водночас процес інтернаціоналізації вищої освіти в Україні не має належної підтримки з боку держави, оскільки політика нашої країни спрямована на досягнення й реалізацію інших цілей. Це і є основною причиною неналежного забезпечення якості та стандартизації вищої освіти відповідно до міжнародних вимог. Отже, проблема інтернаціоналізації вищої освіти залишається нерозв'язаною, а механізм впровадження та реалізації інновацій у сфері вищої освіти не застосовується в повному обсязі.

Інтернаціоналізація вийшла за межі освітнього простору та міжкультурного обміну, ставши категорією міжгалузєвою, що охоплює та зумовлює економічні, геополітичні, правові, гуманітарні та інші аспекти, які безпосередньо впливають на національну, регіональну та міжнародну політику і стратегію. Тому формування збалансованої національної державної політики інтернаціоналізації вищої освіти й створення на цій основі ефективної стратегії державного управління інтернаціоналізацією освіти нині є чи не найбільш актуальним завданням для України.

У підсумку зроблено висновки, що участь України у світовому освітньому просторі потребує виваженого підходу з урахуванням як можливих перспектив у плані конкурентоспроможності українських закладів вищої освіти на ринку освітніх послуг, так і можливих наслідків, пов'язаних із втратою найбільш талановитої молоді та викладацького складу, а також збіднінням інтелектуального потенціалу національних навчальних закладів.

Ключові слова: інтернаціоналізація, державне управління, державне регулювання, державно-громадське управління, вища освіта, освітній простір, інтеграція, міжнародне співробітництво, глобалізація.

Уманская А. А. Интернационализация государственного управления в сфере высшего образования

Статья посвящена проблеме интернационализации государственного управления в сфере высшего образования. Автором предпринята попытка определить ее преимущества и недостатки, а также определиться с задачами созданного института государственно-общественного управления.

Предлагается определение интернационализации высшего образования как процедуры реализации систематической интеграции международной составляющей в образовательное направление страны и возможность государства конкурировать в новой глобальной экономике.

Акцентируется внимание на том, что в украинского образования есть авторитет на международном рынке труда и наблюдается активное движение к европейской интеграции и попытки соответствовать современным европейским стандартам. В то же время процесс интернационализации высшего образования в Украине не имеет должной поддержки со стороны государства, поскольку политика нашей страны направлена на достижение и реализацию других целей. Это и есть основной причиной ненадлежащего качества и стандартизации высшего образования в соответствии с международными требованиями. Таким образом, проблема интернационализации высшего образования остается нерешенной, а механизм внедрения и реализации инноваций в сфере высшего образования не применяется в полном объеме.

Интернационализация вышла за рамки образовательного пространства и межкультурного обмена, став категорией межотраслевой, что охватывает и вызывает экономические, геополитические, правовые, гуманитарные и другие аспекты, которые непосредственно влияют на национальную, региональную и международную политику и стратегию.

Поэтому формирование сбалансированной национальной государственной политики интернационализации высшего образования и создание на этой основе эффективной стратегии государственного управления интернационализацией образования в настоящее время является едва ли не самой актуальной задачей для Украины.

В итоге сделаны выводы, что участие Украины в мировом образовательном пространстве требует взвешенного подхода с учетом как возможных перспектив в плане конкурентоспособности украинских высших учебных заведений на рынке образовательных услуг, так и возможных последствий, связанных с потерей наиболее талантливой молодежи и преподавательского состава, а также обеднением интеллектуального потенциала национальных учебных заведений.

Ключевые слова: интернационализация, государственное управление, государственное регулирование, государственно-общественное управление, высшее образование, образовательное пространство, интеграция, международное сотрудничество, глобализация.

Umanska A. Internationalization of public administration in the field of higher education

The article is devoted to the problem of internationalization of public administration in the field of higher education. The author made an attempt to determine its advantages and disadvantages, as well as to determine the objectives of the institute of public administration.

It is proposed to define the internationalization of higher education as a procedure for implementing the systematic integration of the international component in the educational direction of the country and the ability of the state to compete in the new global economy. Emphasis is placed on the fact that Ukrainian education has a reputation in the international labor market, there is an active movement towards European integration and attempts to meet modern European standards. At the same time, the process of internationalization of higher education in Ukraine does not have adequate support from the state, as the policy of our country is aimed at achieving and achieving other goals. This is the main reason for inadequate quality assurance and standardization of higher education in accordance with international requirements. Thus, the problem of internationalization of higher education remains unresolved, and the mechanism of introduction and implementation of innovations in the field of higher education is not fully applied.

Internationalization has gone beyond the educational space and intercultural exchange, becoming a cross-sectoral category that covers and determines economic, geopolitical, legal, humanitarian and other aspects that directly affect national, regional and international policies and strategies. Therefore, the formation of a balanced national state policy for the internationalization of higher education and the creation on this basis of an effective strategy for public administration of the internationalization of education is currently perhaps the most urgent task for Ukraine.

As a result, the author concludes that Ukraine's participation in the global educational space requires a balanced approach, taking into account both possible prospects in terms of competitiveness of Ukrainian higher education institutions in the market of educational services and possible consequences associated with the loss of the most talented youth and teaching staff as well as the impoverishment of the intellectual potential of national educational institutions.

Key words: internationalization, public administration, state regulation, public administration, higher education, educational space, integration, international cooperation, globalization.

